

Z Goreniskega

— Prispevki za zimsko pomoč, 8 t. m. bila tretja nedelja, ko so po vsej Nemčiji pobirali prostovoljne prispevke za zimsko pomoč. Korodčka z Gorenjske je dala 3.360,01 mark ali 111.892 mark več kakor lani. V radoviškem okraju so nabrali 1.000, v krankskem 15.690, v kamniškem 11.660 mark.

vančičeva, Ernesto — Lipušček, notar —
Jelnikar. Dirigent: A. Nefat, režija in scena:
R. Primožič, zborovodja: R. Simoniti.
**Občinstvo opozarjamo, da vlada za novo
opereto »Slepa miš« veliko zanimanje. Prva
repreza bo v nedeljo ob 15. uri. V interesu
obiskovalcev je, da si pravočasno
pripravijo vstopnice in se izognejo navalu
na blagajno pred predstavo.**

Ne širite krivih nauk!

Napačni nasveti, naj bi obdelovalci zemlje na Barju uporabljali kalcij namesto kalija

Ljubljana, 18. novembra
V poplavi nasvetov, kako bi naj obdelovali zemljo, ni vedno le klenega zrnja. Slabi nasveti škodujejo dvojno: zavajajo nepoučene ljudi in ko se izkaže, da so bili napačni, marsikdo ne verjame tudi resnemu nasvetu. Strokovnjaki so se že večkrat obračali proti takšnemu lahkomišelnemu pisanju, ki škoduje ugledu časopisa. Nekateri so celo mislili, da bi bilo treba kratkoma prepovedati pisanje o kmetijskih zadevah v dnevnih, odnosno, naj bi pisali le strokovnjaki, ki se lahko ponašajo s svojimi zvečenimi ineni. Ta predlog bi bil priporočljiv, ko bi strokovnjaki mogli in hoteli res stalno prispevati dnevnikom dobre in aktualne članke in ko bi znali pisati tudi propagandne sestavke, v korist pospeševanja kmetijstva in obdelovanja zemlje sploh. To pri nas ni mogoče, zato pisarji o obdelovanju zemlje v dnevnih največ novinarji sami. Razumljivo je, da novinar ne more biti strokovnjak na vseh področjih. Posluževati se mora torej raznih pripomočkov. Če podatkov ne najde v strokovnem časopisu in knjigah, se mota obrniti na strokovnjake neposredno. Tako tudi mnogi delajo. Zato pa nekateri tudi tako »učene«, da gledajo na ugotovitve strokovnjakov zviška in prodajajo svoje modrost.

Tako smo nedavno čitali, da ljudje zamenjujejo kalcij in kalij; zaradi tega se dogajajo usodne pomote, je napisal pisec »kmetijskega« sestavka. Temu je tudi pripisal, da je letos krompir tako slabo obrodil na Barju, ker so pridelovalci uporabljali kalij namesto kalcija (apna). Najbolj usodna pomota se je pa pripetila pisu samemu. Sleherni kmet, ki je kdaj uporabljal umetna gnojila, ve, da je krompir kalijeva rastlina. V vsaki poljudno strokovni knjigi o krompirju strokovnjaki predvsem opozarjajo pridelovalce, kako pomembno je, da zemlja za krompir neobhodno po-

trebuje kalij. To nam vedo tudi povedati v vseh prodajalnah umetnih gnojil. Da bi naj gnojili krompirju namestu s kalijem z apnom, je nezasišano odkritje.

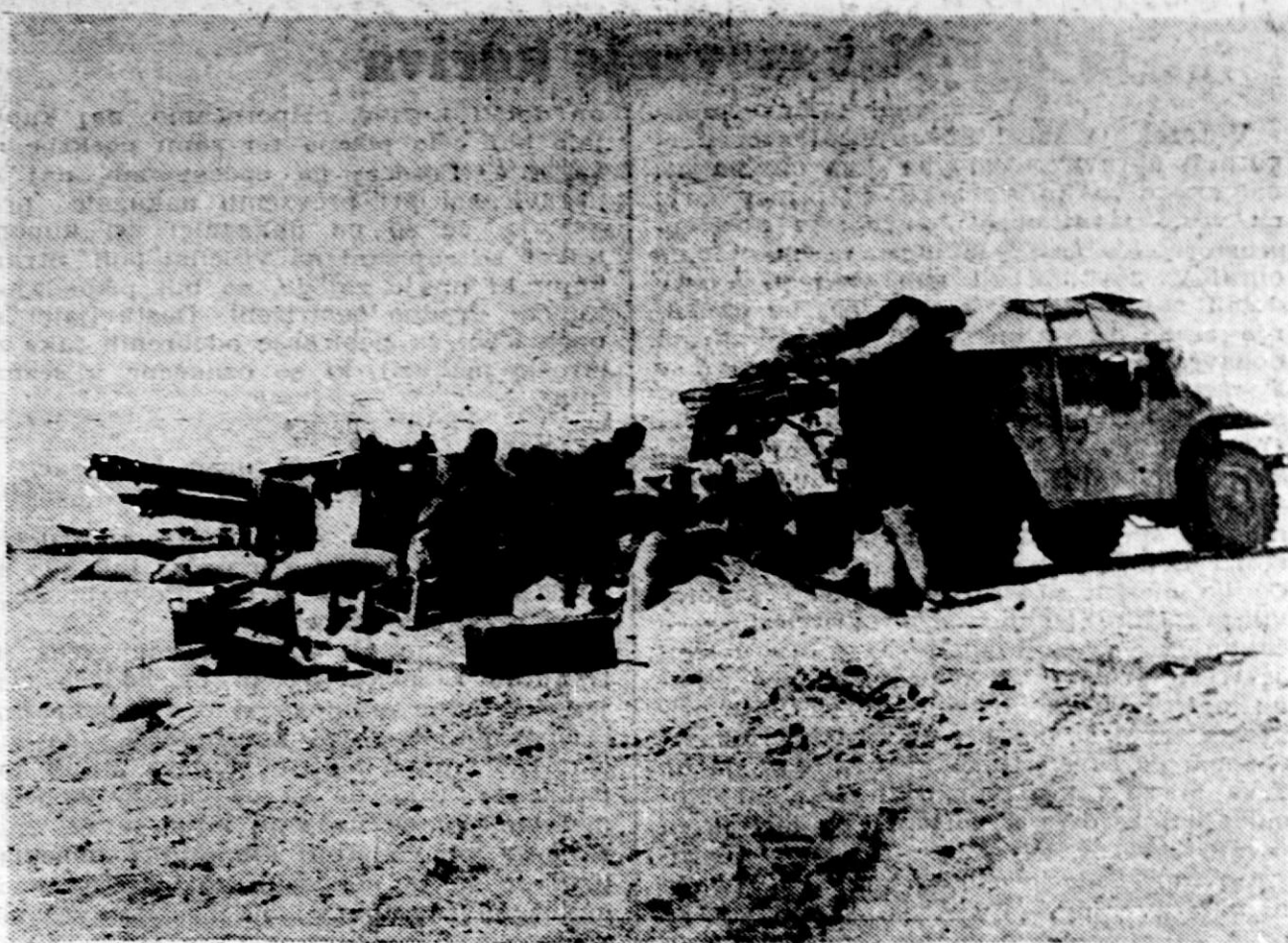
Precej čudno odkritje je tudi, češ da zemlja na Barju razene kalcija sploh ne pogreša nobene prvine. Takšnih naukov bi res ne smeli širiti, ko so strokovnjaki delali dolgo temeljite poizkuse z gnojili na Barju ter so natančno preiskali barjanska tla. O tem so pisali dovolj tudi dnevniki, če že pisec ne čita strokovnih listov. Tako pomembni kmetijski ustanovi, kakršna je Kmetijska poskusna in kontrolna postaja bi pač moral zaupati tudi pisec tistega članka o zamenjavi kalcija s kalijem. Eden izmed strokovnjakov, ki sodeluje pri Kmetijski poskusni in kontrolni postaji, je napisal izčrpno razpravo, namenjeno predvsem kmetom, objavljeno v »Kmetovalcu« i. 1939. Iz te razprave se lahko pouči vsakdo, kakšne snovi najbolj pogreša barjanska zemlja in s katerimi umetnimi gnojili je treba gnojiti. Naj ob tej priliki opozorimo ponovno na zaključke omejene razprave, ki so do njih prišli na podlagi izsledkov kemijske in pedagoške analize talnega prereza (profila) in devetih ogledov zemlje ter primerjalnih gnojilnih poizkusov na zemljišču ljubljanske občine.

Poizkuse so delali na značilnem barjanskem zemljišču: na nizkem barju, ki je vsebovalo mnogo rudinskih snovi in je bilo bogato na apnu. Podobnih zemljišč je na Barju mnogo. Zaradi pogostih spomladnih in jesenskih poplav in slane so pripravili na Barju gojitev rastlin s kratko rastno dobo, ali proti slani odporne rastline. — Organska plast zemlje postaja na Barju čedalje tanjša, zato je treba začeti uporabljati tudi spodnjo rudninsko plast. Pod organsko plastjo je na Barju na mnogih krajih Barja specifično lahek, na apnu bogat jezerski glen ali polževka,

ki vsebuje le neznatne količine kalija in fosforove kisline ter je zaradi tega nerodovit. Pri mešanju organske plasti z apnenastim jezerskim glenom se količina kalija v oranici znatno poveča, kalija in fosforove kisline pa zmanjša. V tem primeru kalcij po svojem nasprotnem učinku zelo ovira osvajanje kalija in zato se rodovitnost zelo zmanjša. — Med hranilnimi snovmi je na Barju kalija minimum; zato je pa gnojenje s kalijem na tej zemlji zelo uspešno. Gnojenje s samim dušikom ali s samo fosforovo kislino, kakor tudi z dušikom in fosforovo kislino brez dodatka kalija, ni gospodarsko. Vsako apnenje nizkega barja z nevtralnimi ali alkalno reakcijo, zlasti tam, kjer je pod organsko plastjo jezerski glen, je nepotrebno ter naravnost škodljivo. S polnim gnojenjem, t. j. s kalijem, fosforovo kislino in dušikom dosežemo na Barju večji pridelek kakor s samim kalijem. Pri takšnem gnojenju je treba uporabiti sorazmerno mnogo kalija (300 do 500 kg, 40% kalijeve soli na ha) in precej manj fosforovega in dušikovega gnojila (po 100 do 150 kg). Ako moramo zaradi preplitve organske plasti pritegniti obdelovanju tudi jezerski glen, moramo to storiti postopno in oprežno. Tako poglabljeno oranico je treba izdatno pognojiti z dobrim hlevskim gnojem, ki z bogato vsebino kalija, fosfora in dušika ublaži škodljive učinke jezerskega glena. Razen hlevskega gnoja je treba zemlji dati še kalij v obliki 40% kalijeve soli ali pa pepela. Gnojenje s hlevskim gnojem je na Barju zelo priporočljivo. S hlevskim gnojem zemlja dobi razen hranilnih snovi tudi mnogo koristnih bakterij. Razen tega daje hlevski gnoj zemlji zveznost in odpornost proti suši. Zato pridelovalci lahko dosežejo s hlevskim gnojem in kalijevo soljo na Barju še mnogo večje uspehe.

Madžarska kulturna politika

Novi proračun madžarskega prosvetnega ministrstva je bil v parlamentu po kratki debati odobren. Na proračun prosvetnega ministrstva odpade 9,6%, dočim je znašal v proračunskem letu 1938-39. 11,5%. V svojem prvem govoru pred parlamentom se je dotaknil novi madžarski

Z afriškega bojišča: Uplenjen angleški top spravljajo v položaj, da bo rabil italijanski četam

prosvetni minister tudi narodnostnega načela, naglašujoč, da se je po priključitvi novih pokrajin število šol z nemadžarskim učnim jezikom povečalo. Madžarska kulturna politika ni nikoli stremela za zatiranjem na Madžarskem živčih narodnih manjšin. Vse manjšine so lahko govorile v svojem jeziku in ohranile svoje narodne običaje. Ta kulturna politika se tudi v bodoče ne bo spremenila in vsa kulturna prizadevanja narodnih manjšin v kolikor ne nasprotujejo interesom države, bo vlada podpirala. Minister je pa prosil narodne manjšine, naj ne pozabijo, da so madžar-

ki državljani in da imajo ne samo pravice, temveč tudi dolžnosti. Prva in glavna njihova dolžnost je neomajna zvestoba madžarski državi ter požrtvovalno delo za njene interese. Na Madžarskem je zagotovljen obstoj in napredek samo tistemu, ki izpolnjuje svoje dolžnosti. Pravice so enake, enake so pa tudi dolžnosti.

ISKRENA ŽENA.

— Mama, ali je res težko obdržati tajno zase?
— Ne vem, sinko, nisem še poskusila.

D. Du Maurier:

148

Prva žena

Roman

»Maksim!« sem zavpila. »Maksim!«
»Miruj!« je odvrnil. »Saj sem pri tebi.«
»Sanjala sem. Takšne sanje...«
»Kaj se ti je sanjalo?«
»Ne vem. Ne vem.«

In spet sem se pogreznila v nemirna brezna. V jutrnji sobi sem pisala pisma. Vabila so bila. Sama sem jih odpošiljala, z velikim črnim peresom sem pisala naslove. Ko pa sem pogledala, kaj je napisano, ni bila pisava več moja štirioglasta, ampak visoka, poševna in nekam čudno zrogljačena. Vzela sem pisemca z mize in jih nekam skril. Nato sem

vstala in se šla gledat v zrcalo. Obraz, ki mi je zrl naproti, ni bil moj. Bil je grozljivo blede, a krasen ženski obraz, in črni lasje so ga obrobili nalič oblaku. Pripirala je oči in se mi smehljala. Ustnice so se ji odpirale. In ves obraz, ki se je odražal v zrcalu, se je smejal, ko me je gledal. Nato sem videla isto žensko, kako sedi v spalnici pred toaletno mizo, in Maksim ji je ščetkal lase. Držal jih je v roki ter jih ščetkal in spletal v dolgo črno kito, ki mu je polzela med prsti kakor kača. Oberoč jo je stiskal, se smehljal Rebeki in si jo ovijal okrog vratu.

»Ne!« sem zaklicala. »Ne. ne. Odpotovati morava v Švico. Polkovnik Julian pravi, da morava iti v Švico.«

Cutila sem, kako me je Maksimova roka pobožala po obrazu. »Kaj pa je? Kaj se godi?« Sedla sem pokonci in vrgla lase iz obraza. »Ne morem spati.« sem rekla. »Vse je zaman.«
»Pa si vendarle spa!« Vsaj dve uri, če ne dalj.

Zdaj je četrta tri. Stiri milje sva od Lanyona. Presedla sem se k Maksimu in se skozi šipo napeto zazrla v noč pred seboj. Položila sem mu roko na koleno. Zobje so mi šklepetali.

»Zebe te,« mi je dejal.

»Da.«

Pred nama se je cesta vzpenjala v klanec, nato se je spustila nizdol in potem je šla spet navzgor. Tema je bilo kakor v rogu. Zvezde so bile izginile.

»Koliko praviš, da je ura?«

»Zdaj je dvajset minut čez dve.«

»Čudno,« sem rekla. »Zdi se skoraj, kakor da bi tamle, izza onih gričev, vzhajala zarja. Pa ne more biti, prežgodaj je še.«

»Solnce ne vzhaja na tej strani. Saj gledaš proti zahodu.«

»Vem. A čudno je, kaj?«

Maksim ni nič odgovoril, jaz pa sem še in še gledala nebo. Dalj ko sem gledala, bolj je bilo videti, kot da se svita. Bilo je kakor prvi sij jutri-

njega solnca. Rdečina, ki se je polagoma razlivala preko neba.

»Severni sij se vidi pozimi, kaj ne?« sem vprašala. »Poleti nikoli ne?«

»A to ni severni sij?« je rekel Maksim. »Tam, kjer je svetloba, stoji Manderley.«

Pogledala sem ga in videla njegov obraz. Čitala sem mu v očeh.

»Maksim! Maksim, kaj je to?«

Se in še je pridajal brzine. Bila sva na vrhu klanca, in ob znožju, v dolini, sva videla Lanyon. Tam, na najini levici, je tekla srebrni trak reke, ki se kakih šest milj naprej razliva v ustje pri Kerrithu. Pred nama je ležala cesta v Manderley. Meseca ni bilo. Nebo nad nama je bilo črno kakor smola. Toda nebo na obzorju ni bilo temno. Globoka rdečina ga je oblivala, kakor razbriznjena kri. In slana sapa, ki je pihala od morja, nama je zanašala pepel v obraz.

K O N E C

Sporočamo žalostno vest, da je umrl gospod

Ing. Milo Jelačin

industrialec in častni konzul kralj. Romunije

Pogreb pokojnika bo u četrtek, dne 19. novembra 1942 ob 4. uri popoldne, z Žal iz kapele sv. Nikolaja na pokopališče k sv. Križu.

Prosimo tihega sožalja.

Ljubljana, dne 17. novembra 1942.

Melita Jelačin in ostalo sorodstvo.